

**LINA
AREKLEW
DE HOGE KUST**

Vertaald door Mattijs Warbroek

LUITINGH-SIJTHOFF

© 2020 Lina Areklew

First published by Bazar, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

All rights reserved

© 2025 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Oorspronkelijke titel *Ur askan*

Vertaling Mattijs Warbroek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagbeeld Unsplash / Hasse Lossius

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 5329 5

ISBN 978 90 210 5330 1 (e-book)

ISBN 978 90 210 5413 1 (luisterboek)

NUR 332

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn familie,
woorden schieten tekort

Proloog

Ms Estonia, 28 september 1994

Zijn shirt is blijven hangen in het reddingsvest en zijn rug is bloot. Zijn schoenen zijn verdwenen, waarschijnlijk binnen blijven liggen, maar hij voelt geen kou. Een vrouw roept hartverscheurend, vraagt hem om hulp, maar daar is geen tijd voor. Zonder een seconde te twijfelen laat hij haar achter en klampt zich vast aan de reling. Vechtend voor hun leven houden mensen zich vast terwijl het schip slagzij maakt. Moet hij proberen om terug te gaan naar zijn ouders? Maar iets zegt hem dat hij er nu alleen voor staat. Hij moet zichzelf zien te redden. Met hernieuwde besluitvaardigheid klimt hij over de reling. Bij elke golf helt de veerboot verder over en hij kan zich bijna langs de zijkant naar beneden laten glijden. Hij kijkt omlaag langs het overhellende schip. Het doet hem denken aan een stervende walvis, met zijn witte buik nog net zichtbaar boven het oppervlak. Er zitten nog veel mensen in zijn binnenste.

De angst brandt in zijn borstkas, maar hij gaat door. Zijn voeten glijden uit op de metalen romp. Hij stoot in het donker tegen anderen aan. Mensen die in verwarring en in paniek zijn, die allemaal wachten op de golf die ze mee zal nemen het zwarte niets in. Overall klinkt wanhopig geroep naar dierbaren. Hij denkt aan zijn ouders. Niklas heeft hij niet meer gezien sinds hij zich in een lange sliert mensen de trappen op worstelde.

Hij stapt op een van de raampjes, voelt met zijn voet het contrast tussen het dikke plastic en de koude romp. De hut onder hem is leeg, het gezin dat er verbleef moet weggekomen zijn. Dekens, kussens

en tassen liggen door elkaar op de gesloten deur. Een roze beer zit vastgeklemd in de kapstok.

De verlichting knippert nog een laatste keer, daarna klinkt het schelle geluid van de sloopshoorn. De lucht is rood van de lichtkogels.

De hele wereld is gekanteld.

Hij kijkt op en ziet golf na golf over de vloten slaan die in het water terecht zijn gekomen. De wind tilt ze op en laat ze over het oppervlak tuimelen. Hij moet nu kiezen. Blijven staan en mee de diepte in gaan of zich in de ijsskoude zee werpen.

Hij beseft dat hij dit niet zal overleven. Deze nacht komt alles ten einde.

Donderdag 20 juni 2019

1

Het braaksel welde uit Fredrik Fröding op als een stortvloed. Het brandde in zijn neus als hij tussen de golven door probeerde adem te halen. Hij zat op zijn knieën bij de wc-pot, met zijn ene hand krampachtig om de wc-papierhouder geklemd, terwijl hij de laatste resten van zijn maaginhoud eruit gooide.

Met trillende benen stond hij op en hij schrok van zijn eigen spiegelbeeld. Zijn oogwit was lichtroze, met felrode bloedvaten die zich uitstrekten naar zijn irissen. Hij wendde zich af toen hij zijn grijze gezicht met de ongeschoren kaaklijn zag.

Zijn benen droegen hem niet toen hij probeerde een stap naar de deur te zetten, en hij zakte in elkaar op de vloer. Liggend op de badkamermat hield hij zijn blik gericht op de afvoer van de wastafel, terwijl hij probeerde het ronddraaien van de ruimte te stoppen.

Hij had er weer te veel genomen. Na de eerste twee pillen had hij nog geen halfuur gewacht voordat hij er nog twee had genomen. Nu was de strip leeg. De alcohol in zijn bloedsomloop had de werking versneld en de bijwerkingen hadden niet op zich laten wachten. De duizeligheid had hem getroffen als een zandzak, niet veel later gevolgd door het overgeven. Dat je kalmeringsmiddelen niet moest combineren met alcohol was hem van begin af aan ingeprent. En daar had hij al die jaren goed op gelet. De laatste keer dat hij in de fout was gegaan zat hij nog op de academie, nu bijna vijftien jaar geleden. Die keer was hij bijgekomen in een portiek met zijn uitgeslagen voortanden in zijn hand.

Fredrik bleef een poosje op de badkamermat liggen en liet zijn ademhaling rustig worden. Hij kon niet te lang wachten met over-eind komen. Zijn afspraak bij Torsten Bredh zou voorbijgaan als hij niet opstond om de trap af te gaan, in de richting van de metro. Hij probeerde de weg ernaartoe voor zich te zien en stelde zich voor dat

de knoop in zijn maag geleidelijk loskwam bij elke stap die hij nam. Met een uiterste krachtsinspanning slaagde hij erin om op handen en knieën te komen. Zijn benen zwabberden onder zijn lijf, maar uiteindelijk stond hij rechtop op de koude vloer. Zonder de muur van de badkamer los te laten bereikte hij de douche en zette hij de kraan open. Al snel kwam er stoom boven het douchegordijn uit. Hij liet de muur met één hand voorzichtig los en trok zijn boxershort omlaag. Bij de wastafel vermeed hij zijn spiegelbeeld toen hij bloot onder het kokendhete water stapte.

45 minuten later stond hij buiten op Karlavägen. Mensen liepen hem zoals gewoonlijk gejaagd voorbij, met tasjes in hun handen en een gestreste uitdrukking op hun gezicht. Zich er schijnbaar totaal niet van bewust hoe snel het leven kon veranderen. Fredrik benijdde ze. Hij fantaseerde vaak over de mensen die hij tegenkwam in de ICA-supermarkt. Bezwete vaders met kleine kinderen aan de hand die zich een weg baanden tussen het schap met maaltijdmixen en de groenteafdeling. Een van hen te zijn. Iemand die weekendboodschappen deed, luiers verschoonde, op all-inclusivevakantie met de kinderclub ging.

Hij trok de rits van zijn leren jack omhoog, liep voorovergebogen de trappen af in de richting van de roltrap aan de andere kant van de poortjes. Hij liet zich zwaar op de eerste traprede zakken en wreef in zijn gezicht terwijl hij weer op adem kwam. Mensen schraapten hun keel en zuchtten luidruchtig terwijl ze zich langs hem wurmden, maar hij negeerde ze. Hij deed zijn ogen dicht en keerde zijn gezicht naar de koele lucht die zich uit de donkere tunnels een weg omhoog zocht. Hij beeldde zich in dat die de draaierigheid en misselijkheid wegnam.

De angst was deze keer bijna vijf jaar op afstand gebleven. Vijf rustige jaren, maar nu was alles weer terug met een kracht die hem schrik aanjoeg. Hij wist waardoor het kwam maar hij kon het niet ontwijken. Het was alsof er iets aan hem trok, en hij betrapte zich er soms op dat hij tussen de kranten stond te bladeren in de weekendbijlagen met koppen als ‘Het leven na *Estonia*’, of in artikelen over moeders die met hun schattige kinderen bloemen legden bij het monument op Djurgården: ‘Elsa heeft haar oma nooit gekend’. En de journalisten en fotografen hadden hem

nog steeds in het vizier, zelfs na al die jaren. Soms ging het om slechts één of twee gesprekken als er weer een jaar verstreken was. Maar in de jubileumjaren konden het er meerdere per dag zijn. Gelukkig gaven ze het tegenwoordig steeds sneller op. Niet zoals in het begin, toen ze zich zo'n beetje permanent tegenover het ziekenhuis hadden gevestigd en ze vervolgens de straat van zijn oma's appartement wekenlang hadden belegerd toen hij eenmaal naar huis mocht. Ze hadden niet geschroomd om foto's te nemen van hem, van zijn vrienden, van zijn school. Ze hadden getrokken, gelokt, bedreigd en smeergeld aangeboden. Alles om het best mogelijke verhaal te krijgen over de door verdriet verscheurde dertienjarige die zijn hele gezin was kwijtgeraakt bij de grootste veerbootramp van Europa. En nu was het weer zover. Tijd om aan de herdenkingsbijlagen te schaven. Ook al waren de pogingen tot nu toe niet bijzonder agressief geweest, ze waren opdringerig genoeg om hem terug te werpen in een neerwaartse spiraal die hem nu naar Torsten Bredh bracht en zijn praktijk voor posttraumatische stress.

Fredrik stond wankelend op. Hij kon het perron zien. Nog drie minuten tot de volgende metro.

*

Sofia Hjortén wierp een blik op het lege parkeervak naast een volgeladen camper. De Golf die ze op Ulvön had was roestig, met meerdere deuken in de portieren. Een wegwerpauto. Op het vasteland was ze zorgvuldiger met waar ze parkeerde. Haar zwarte Volvo XC60 was nog maar een jaar oud en ze wilde er liever geen krassen op. Ze keek nog eens en besloot dat er genoeg ruimte was.

Voor de camper zat een moeder in de schaduw een baby te voeden. Een bruine hond dronk loom water uit een plastic bak die bij haar voeten stond. Sofia merkte geamuseerd op dat er meerdere vergelijkbare opstellingen op de parkeerplaats stonden. Altijd moeders die in verschillende samenstellingen kinderen en huisdieren aan het uitlaten waren, maar nooit met een vader erbij.

Ze deed de auto op slot en ging de outletwinkel binnen. De jachten hengelsportwinkel aan de E4 was voor toeristen een voor de hand liggende stop en in de zomermaanden was het er al snel ir-

ritant druk, vooral op de kledingafdeling waar mensen uit de grote stad driftig aan het neuzen waren tussen donsacks voor de halve prijs en warme wandelschoenen die nooit een berg zouden zien. Op de hengelsportafdeling was Sofia meestal de enige vertegenwoordiger van het vrouwelijk geslacht.

Bengt kwam haar tegemoet en gaf haar een knuffel. Ze vond eigenlijk dat ze elkaar niet goed genoeg kenden voor omhelzingen. Ook al visten ze al drie jaar samen in hetzelfde roofvisteam, in haar ogen waren ze eerder bekenden van elkaar, maar ze wist dat zij er andere sociale maatstaven op nahield dan mensen die normaal in elkaar zaten.

‘Ben je zenuwachtig voor dit weekend? Noorwegen, het is me wat! Het is jaren geleden dat ik daar voor het laatst heb gevist. De bus vertrekt op zaterdag al rond negenen, hè? Dat wordt vrijdag dus geen midzomerfeestje!’ zei hij vermanend over zijn schouder. ‘Of moet mevrouw de agent dit weekend misschien werken?’

Bengt knikte in de richting van de glazen toonbank verderop in de winkel om aan te geven dat ze hem moest volgen.

‘Nee, mevrouw de agent heeft zowaar vrij,’ zei Sofia. Dit was de eerste midzomer in drie jaar tijd dat ze niet op de opsporingsafdeling van het politiebureau in Örnsköldsvik hoefde te zijn.

Bengt dook achter de toonbank, wroette tussen een aantal dozen die nog niet waren uitgepakt, trok wat bubbeltjesplastic opzij en haalde toen plechtig een goudkleurige reel tevoorschijn.

‘Daar is ze dan. Shimano Calcutta Conquest 400 in hoogsteigen persoon.’ Bengt maakte een kleine buiging en overhandigde haar de reel. ‘Je bent toch rechtshandig?’

Sofia knikte en pakte hem aan. Ze probeerde de vrijloop en slip, en ze genoot even van de vrijwel geluidloze, Japanse precisie.

‘Indrukwekkend, vind je niet?’

De reel zou haar een klein vermogen kosten, maar hij was het waard. Vorig jaar was de winst van de Pike Challenge naar hun team gegaan, maar het had haar wel twee van haar beste *Wolfcreek-shads* en haar laatste Shimano-reel gekost.

‘Er zit een lijn op van 110 meter, 0,35 mm dik, daar kun je wel mee uit de voeten, toch? Je kunt er goed mee rukken als je hengel stijf is.’ Hij grijnsde breed om zijn eigen insinuatie. Sofia kon zijn verwachtingsvolle uitdrukking niet weerstaan.

‘Real men use jerkbait, weet je toch?’

Bengt grinnikte terwijl hij de reel aanpakte om hem weer in te pakken.

‘Nog twee dagen,’ zei hij stralend. ‘Dan gaan we los!’

2

'Fredrik?'

Torsten Bredh knipte met zijn vingers en hield zijn hoofd schuin om Fredriks blik te vangen.

Buiten scheen de zon en Fredrik keek naar de strepen op de ongewassen ruiten van de spreekkamer. Hij was diep in gedachten verzonken. Hij hoorde het geluid van de touwen die langs het rubbervlot schraapten. Hij voelde Niklas' koude hand die krampachtig de zijne vasthield terwijl de golven op hen inbeukten.

Ze hadden eerst nog gelachen. Gehuild van blijdschap om hoe absurd het was dat ze allebei waren ontkomen en op hetzelfde vlot waren beland. Maar hoe langer het duurde voordat er redding kwam, hoe stiller ze geworden waren. Fredrik had hem getroost. Had geprobeerd zijn broertje ervan te overtuigen dat alles goedkwam. Ook al werd hij verscheurd door de gedachte aan de mensen die nog op de veerboot zaten, in het water, in de diepte. Gedachten aan papa en mama. Uiteindelijk zaten ze alleen nog met hun armen om elkaar heen, zich aan elkaar vastklampend, betekenisloze woordjes te fluisteren ter geruststelling. Vlak naast hen waren twee mensen gestorven, maar geen van de anderen had er iets over gezegd. Ze zaten daar alleen maar als versteend. Totdat die laatste golf kwam...

Fredrik keek op en aanschouwde het hippie-interieur van Torstens kamer op de derde verdieping aan Sveavägen. Zijn tweede thuis. De algemene gezondheidszorg had hem al lang geleden opgegeven. De particuliere gezondheidszorg, de psychiatrische zorg in zijn geval, was het enige alternatief geweest. Torsten had zijn specialistische praktijk voor rouwverwerking en posttraumatische stress geopend precies toen Fredriks arts wanhopig zijn schouders had opgehaald en was begonnen over een arbeidsongeschiktheidsuitkering. Zijn dossiers waren naar Torsten gestuurd en bij hem was hij gebleven.

De meeste andere patiënten van Torsten waren inmiddels al verdergegaan. Hadden nieuwe levens, geheelde wonden. Maar hij niet.

‘Fredrik?’

‘Ja?’ Hij richtte zijn blik op het groengeruite borstzakje van zijn psychiater.

‘Ik vroeg waar je aan dacht.’

‘Aan Niklas.’

Torsten deed zijn best om zijn teleurstelling te verbergen, maar zijn opgetrokken wenkbrauwen verraadden dat het niet het antwoord was dat hij had willen horen.

‘Gisteren zag ik hem weer.’

Torsten sloeg zijn ogen neer en liet bij het uitademen de lucht langzaam uit zijn neus stromen.

‘Juist, ja. Waar dook hij deze keer op dan?’

Fredrik haalde zijn schouders op, hij wist maar al te goed dat Torstens vragen niet voortkwamen uit oprechte interesse.

‘Maakt het uit?’

Nu was het Torsten die reageerde met schouderophalen. Het was een bekende dans die ze samen uitvoerden.

‘Het is dit jaar 25 jaar geleden, toch?’

De vraag was retorisch, maar Fredrik knikte toch.

‘Hebben de kranten contact met je opgenomen?’

Nog een knik.

Torsten leunde achterover in zijn stoel.

‘Vertel, waar zag je hem?’

Dit was de finale van hun dans. Een finale die niet strookte met de vele behandelingsprogramma’s en methoden die Torsten op Fredrik had uitgeprobeerd in de hoop dat hij vooruitgang zou boeken. In plaats daarvan liet hij hem tegenwoordig praten over het verdriet, de angst en het verstikkende slechte geweten waarmee hij moest leven, elke keer weer opnieuw. De schuld die hij voelde over het feit dat hij die nacht de hand van zijn broertje had losgelaten. Hoe hij hem in het zwarte water had laten glijden, slechts een paar seconden voordat de reddingshelikopter hen had bereikt.

‘Waar zag je hem?’ herhaalde Torsten.

Fredrik sloot zijn ogen en legde zijn hoofd in zijn handen.

Hij was langs Karlavägen gelopen en was in een goed humeur geweest. Twee van zijn collega’s op de paspoortafdeling van het

politiebureau in Sollentuna hadden gevraagd of hij na het werk meeding om een biertje te drinken. Om te vieren dat het vakantie was. Ze waren terechtgekomen op een terras in de buurt van Stureplan, en dat biertje waren er meerdere geworden. Een slechte combinatie met de vier tabletten die hij in de loop van de middag had genomen. Ze hadden het over het werk gehad en over hun plannen voor de zomer. Fredrik had gelogen en gezegd dat hij ging zeilen met een stel vrienden. Dat had goed gevoeld. Bijna als een echt leven. Op weg naar huis was hij bij een kiosk gestopt om een blikje fris te kopen. Hij had moeite gehad om te focussen bij het intoetsen van zijn pincode en hij slingerde toen hij zich langs de rij naar de uitgang begaf.

Op dat moment gebeurde het.

Een man met een zwarte pet en een lichtgekleurde capuchontrui kwam erg snel langsgelopen toen hij de winkel uit kwam. Zo vlak langs hem dat Fredrik even moest stilhouden om niet tegen hem op te botsen. Hij keek de man na terwijl die met gebogen hoofd richting de zebra liep, alsof hij zijn schoenen bekeek of zijn gezicht wilde verbergen. Maar Fredrik had genoeg gehad aan de glimp van het profiel die hij had opgevangen.

Het was Niklas. Hij wist het zeker.

Voordat hij had kunnen reageren was het voetgangerslicht op rood gesprongen en waren de auto's op de vierbaansweg weer gaan rijden. Hij had geroepen. Steeds weer had hij Niklas geroepen, maar de man had niet gereageerd. Zonder erbij na te denken had Fredrik zich tussen de auto's geworpen en gerend tot zijn hart in zijn borst uit elkaar dreigde te knallen. Laverend tussen alle avondflaneurs had hij geprobeerd zijn ogen op de zwarte pet te houden die zich snel door de mensenmassa verplaatste. Het laatste wat hij van Niklas zag was dat hij naar de ingang van hotel Ceder City East op de hoek van Humlegården liep, de hand schudde van een roodharige man die buiten stond en vervolgens naar binnen verdween. Zelf was hij als verlamd blijven staan, plotseling niet meer zeker of hij het goed had gezien.

'Fredrik.'

Hij sloeg zijn ogen op en keek Torsten aan, die naar zijn laptop reikte die op het bureau naast hen stond. Een duidelijk teken dat een nieuw recept zou worden uitgeschreven. Torsten zorgde er altijd

voor dat hij zijn bureaustoel verplaatste zodat het bureau niet tussen hen in zou staan. Alsof de psychiater dichtbij moest zitten om de innerlijke chaos te kunnen begrijpen, de chaos die in hem woedde en in alle andere arme stumpers die in deze kamer terecht kwamen.

Je zult het nooit begrijpen, dacht hij. Hoeveel je je stoel ook verplaatst.

‘Fredrik, het is mijn plicht om het weer over een opname in een kliniek te hebben als je hallucinaties terug zijn. Ik wil liever geen medicatie meer voorschrijven zonder vervolgplan.’

Fredrik knikte en ademde diep in. Torsten deed normaal gesproken niet moeilijk over medicijnen. Hij ontving Fredrik op alle momenten van de dag, luisterde en schreef pillen voor, maar het kon gebeuren dat hij een tegenprestatie eiste. Meer dan eens had hij Fredrik naar speciale klinieken en experimentele behandelingen gestuurd. Soms hielp het een tijdje, soms niet, maar de angst kwam altijd terug en dan had hij zijn pillen nodig.

Torsten keek hem strak aan.

‘Fredrik? Je broertje is dood, dat weet je toch?’

Fredrik keek weer uit het raam. Huiverde toen hij hoorde hoe de laadklep van een vrachtwagen met een klap op het asfalt kwam. Het waren de geluiden die hij zich het beste herinnerde. Hoe het water om hem heen leek te koken. De ramen van de hutten die explodeerden door de druk. Een voor een, als vuurwerk.

Het maakte niet uit wat Torsten zei. Wat iemand ook maar zei. Niklas moest zich op een ander reddingsvlot gehesen hebben. Er waren meerdere in de buurt geweest. En helikopters. Hij had een zwemvest aangehad. Misschien was hij te veel in shock geweest om te kunnen zeggen wie hij was en hadden ze hem voor iemand anders aangezien. Of was hij toch... Nee, Niklas moest het overleefd hebben.

Toen Fredrik de spreekkamer van Torsten uit kwam brandde de rug van zijn handen van de jeuk. Met snelle passen liep hij Sveavägen omhoog en ging hij de eerste de beste apotheek binnen. Zodra hij weer buiten stond scheurde hij de verpakking open en nam hij twee tabletten voordat hij op weg ging naar het hotel. Gisteren had hij het niet gedurfd, bang dat hij zich wederom had vergist. Maar nu was hij vastbesloten. Hij zou naar binnen gaan.

Fredrik bleef aan de andere kant van de straat staan en bekeek de mensen die in- en uitliepen door de brede glazen deuren. Hij veegde met twee handen zijn slordige, zwarte haar uit zijn gezicht, aarzelde even, maar liep vervolgens vastberaden naar de entree.

Een portier in blauwe blazer hield de deur beleefd voor hem open. Hij glipte langs een ouder stel dat met elk een rolkoffertje op weg naar buiten was en bleef toen midden in de goudkleurige receptie staan. Aan het plafond hing een enorme kristallen kroonluchter en langs een van de muren liep een lange balie van chroom. Erachter stonden jonge vrouwen en mannen met hetzelfde soort blauwe blazer aan als de portier. Zijn blikveld werd wazig aan de randen. Fredrik moest zijn hele lichaam draaien om de ruimte te scannen. Hij liep naar de balie, stak zijn hand uit om erop te leunen, terwijl een man met zwart haar in een zijscheiding hem aansprak.

‘Kan ik u misschien helpen?’

Fredrik draaide weg om zijn stem niet te hoeven horen. Hij liet zijn blik weer door de ruimte gaan, in de ijdele hoop dat Niklas er zou staan. Levend en hem vergevend. De man met de scheiding liep om de balie heen en kwam op hem af.

‘Kan ik iets voor u doen?’ Hij liet zijn blik over Fredriks versleten leren jack glijden.

‘Niklas Fröding. Is hij hier ingecheckt?’ Zijn tong voelde dik en hij hoorde tot zijn ontzetting dat hij ook zo sprak.

De man, die volgens het geborduurde borstzakje op zijn overhemd Theodor Hake heette en hotelmanager was, legde een hand op zijn arm en trok hem mee opzij.

‘We kunnen helaas geen namen verstrekken van onze gasten. Als dat alles was, dan...’ Hij knikte veelbetekenend naar de entreedeur.

‘Hij was hier gisteren.’ Fredriks luide stem deed mensen opkijken. ‘Ik zag hem naar binnen gaan.’

De hotelmanager pakte Fredriks elleboog steviger beet en leidde hem in de richting van de deuren. Fredrik trok zijn arm weg.

‘Laat me los!’

Een receptionist kwam achter de balie vandaan en twee van de gasten die stonden te wachten om in te checken keken ongerust hun kant op.

‘Als u niet kalmeert zijn we genoodzaakt om de beveiliging te

bellen.’ De hotelmanager reikte naar de telefoon in zijn broekzak.

Fredrik probeerde zich tevergeefs los te rukken. Op hetzelfde moment dat de hotelmanager de situatie begon uit te leggen aan het beveiligingsbedrijf kwam een roodharige man rustig op hen afgelopen.

Fredrik herkende hem direct. Het was de man die Niklas de voorgaande dag voor het hotel had begroet.

‘Wat gebeurt hier?’ Zijn stem was autoritair.

Fredrik wist zijn jas los te krijgen en trok hem recht.

‘Ik ben op zoek naar mijn broer Niklas. Niklas Fröding.’

De man keek hem onderzoekend aan.

‘Mijn naam is Anders Ceder, ik ben de eigenaar van dit hotel. Volgt u mij.’ Hij liep om de receptiebalie heen, tikte een paar seconden op het toetsenbord van de terminal en keek vervolgens op. Zijn koude ogen bezorgden Fredrik de rillingen.

‘Het moet een misverstand zijn. Wij hebben geen gast met die naam.’ Ceder glimlachte hem bezwaard toe.

De glimlach van een leugenaar. Daar bestond geen twijfel over. Fredrik sloeg met zijn handen op de balie en boog zich naar Ceder toe.

‘Lieg niet!’

Vanuit zijn ooghoeken zag hij de hotelmanager dichterbij komen, maar Ceder schudde rustig met zijn hoofd en hield zijn hand op zonder hem met zijn blik los te laten.

‘Zoals ik al zei, er moet sprake zijn van een misverstand.’ Meer kon hij niet zeggen voordat twee beveiligers op hen afkwamen. Ze paktten Fredrik bij zijn bovenarmen met een greep die geen tegenpraak duldde.

‘Dit kunnen jullie niet maken!’ riep hij hard over zijn schouder. Ceder bleef staan en keek hem bedachtzaam na.

‘Ik wil Niklas zien!’